

Sygn. akt IV K 798/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Rezmer

Protokolant: Anna Głębowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach. 7.04.2017r., 23.05.2017r., 05.09.2017r., 19.10.2017r, sprawy

R. P. (P.), urodzonego dnia (...) w S., syna S. i M. z d. P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 października 2016r. w S. w stołówce Domu (...) przy ul. (...), ok. godz. 18:00 w trakcie kolacji, znieważył publicznie J. G., słowami powszechnie uznane za obelżywe i uderzył ją otwartą dłonią w twarz oraz pięścią w lewy bok na wysokości żeber, czym spowodował naruszenie czynności narządu ciała trwający nie dłużej niż 7 dni

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala, iż popełnił ten czyn mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, tj. w warunkach z art. 31 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 31 § 2 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od R. P. na rzecz J. G. kwotę 1000 (jednego tysiąca) złotych tytułem zadośćuczynienia;

3. na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk orzeka wobec R. P. zakaz zbliżania się do J. G. na okres roku na odległość mniejszą niż 5 (pięć) metrów;

4. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa

5. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. kwotę 1033,20 złotych w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżycielce prywatnej z urzędu.

6. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. Ś. kwotę 1033,20 złotych w tym VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt IV K 798/16

UZASADNIENIE

R. P. – urodzony w (...) roku i J. G. – urodzona w (...) roku, mieszkają w Domu (...) przy ul. (...) w S.. R. P. mimo, że porusza się na wózku inwalidzkim, jest postrachem dla innych pensjonariuszy z uwagi na wybuchowy charakter.

W dniu 10 października 2016 roku w stołówce ok. godz. 18:00 w trakcie kolacji R. P. i J. G. mijali się w drzwiach. R. P. najpierw znieważył w obecności innych osób J. G. słowami powszechnie uznane za obelżywe, po czym uderzył ją

otwartą dłonią w twarz. Gdy zaskoczona kobieta zapytała, za co ją uderzył, uderzył ją jeszcze pięścią w lewy bok na wysokości żeber. Uderzenie to spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni.

Dowód: zeznania J. G. k.39-40

zeznania J. R. k.41 -42

zeznania H. P. k.51-52

karta informacyjna k.3

fotografie raport z dyżuru nocnego k.4,29

opinia k.73-75

W trakcie postępowania sądowego R. P. został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy rozpoznali u niego organiczne zaburzenia osobowości – nasilonego stopnia. W trakcie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia psychiatryczna k.57-59

Oskarżony R. P. urodził się (...) w S.. Z zawodu jest elektromonterem okrętowym, ma wykształcenie zawodowe. Jest rozwodnikiem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma syna w wieku 22 lata, nie posiada majątku. Jego dochód stanowi zasiłek opiekuńczy w wysokości 150 złotych. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, stan fizyczny to stan po wylewie z 2009 r. Porusza się na wózku i ma niesprawną lewą rękę, całą lewą stronę.

- dane osobowe k.21

Sąd zważył, co następuje :

Oskarżony R. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to on został uderzony, zaś twierdzenia oskarżycielki są pomówieniem ze strony jej i jej znajomych, którzy nadużywają alkoholu, zaś celem oskarżycielki jest wyłącznie uzyskanie pieniędzy i pozbycie się oskarżonego z placówki (k.37-38).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, uznając, że nieprzyznanie się przez niego do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi wyłącznie jego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wyjaśnienia te stoją bowiem w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Podstawę dokonywania ustaleń faktycznych stanowiły więc zeznania pokrzywdzonej J. G., co do których wiarygodności zdaniem Sądu nie zachodzą żadne wątpliwości. Zeznania te znajdują bowiem potwierdzenie w zeznaniach J. R. i H. P., osób obcych dla stron, które relacjonują zdarzenie z właściwiej perspektywy dla czynienia spostrzeżeń, przy czym zeznania te uzupełniają nawet zeznania J. G., składając się na pełen obraz zdarzenia. Z zeznaniami tymi są zgodne dokumenty dotyczące obrażeń ciała. Na tę okoliczność Sąd wykorzystał również opinię biegłych z (...), która jest pełna, logiczna i jasna. Takie same przymioty posiada opinia biegłych psychiatrów. Zatem obie opinie stanowiły miarodajne dowody dla czynienia ustaleń. Sąd wykorzystał również przedstawione powyżej dokumenty, których treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Pozostałe dowody Sąd pominął, jako nieistotne dla czynienia ustaleń w sprawie.

Z przedstawionego powyżej materiału dowodowego wynika zdaniem Sądu – z zeznań J. R., że w trakcie zdarzenia oskarżony użył wobec pokrzywdzonej wulgarnych określeń, a ponadto dwukrotnie ją uderzył. W świetle sygnalizowania obrażeń zaraz po zdarzeniu i ich ujawnieniu zaraz po nim – odniesienie przez oskarżycielkę obrażeń ze strony oskarżonego – zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości. Ich charakter został potwierdzony w drodze opinii

biegłych. Oskarżony chciał skrzywdzić psychicznie i fizycznie pokrzywdzoną, dowodzą tego użyte słowa i sposób działania – działał zatem umyślnie. W sprawie nie ujawniły się okoliczności wyłączające bezprawność czynu bądź winę sprawcy, zdaniem Sądu R. P. wypełnił więc podmiotowe i przedmiotowe znamiona przestępstwa z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Ponieważ w drodze opinii biegłych psychiatrów Sąd ustalił, że oskarżony działał mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, tj. w warunkach z art. 31 § 2 kk, opis czynu jak i jego kwalifikacja wymagała uzupełnienia o art.31§2kk .

Wymierzając karę, Sąd stwierdził, że nie ma podstaw do jej nadzwyczajnego złagodzenia, co wiązałoby się z brakiem konsekwencji czynu i umocniło jedynie negatywne nastawienie oskarżonego do pensjonariuszy. Oskarżony w trakcie jednego zdarzenia podjął trzy bezprawne zamachy na dobra osobiste pokrzywdzonej, która jest znacznie od niego starsza i to działał nie zważając na obecność innych osób, czym dał wyraz lekceważenia norm oraz poczuciu bezkarności. Z drugiej jednak strony stopień winy i tym samym społecznej szkodliwości czynu znacznie ogranicza działanie oskarżonego w warunkach z art.31§2kk. W tym stanie rzeczy za adekwatną karę, która w wystarczającym stopniu – oskarżony ma znikome możliwości finansowe – spełnia warunki określone w art. 53§1i2kk Sąd uznał karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda. Zwłaszcza, że wobec zgłoszenia takiego żądania obowiązkowym było orzeczenie zadośćuczynienia. Biorąc pod uwagę przebieg zdarzenia i rodzaj obrażeń, Sąd za właściwe zadośćuczynienie uznał kwotę 1000 (jednego tysiąca) złotych.

By zminimalizować możliwość powtórzenia ataku i zapewnić pokrzywdzonej poczucie bezpieczeństwa, Sąd na podstawie art.41a§ 1 i 4 kk orzekł wobec R. P. zakaz zbliżania się do J. G. na okres roku na odległość mniejszą niż 5 (pięć) metrów. Ustalając okres Sąd miał na względzie rodzaj naruszonych norm, zaś orzekając o odległości zakazu zbliżania – realia funkcjonowania stron – które mieszkają w jednym osrodku i siłą rzeczy spotykać się mogą przypadkiem na korytarzach czy innych częściach wspólnych – większa odległość uniemożliwiłaby funkcjonowanie oskarżonemu. Zdaniem Sądu brak było natomiast podstaw prawnych przy tego rodzaju czynie do orzeczenia nakazu opuszczenia lokalu – tym bardziej, że ośrodek pomocy społecznej, będący w istocie blokiem mieszkalnym z częściami wspólnymi – nie jest wspólnie zajmowanym lokalem.

Z uwagi na stację finansową oskarżonego, brak możliwości podjęcia pracy, na podstawie art. 624§1kpk Sąd zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa

O wynagrodzeniu obrońcy i pełnomocnika Sąd orzekł natomiast na podstawie § 17ust.2pkt3, § 17ust.7 i § 20 oraz § 4ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.